

Ticho někdy může být ohlušující.

temné

An aerial photograph of a dense evergreen forest covered in snow. A dirt road winds through the trees, and a dark-colored car is driving away from the viewer, kicking up a cloud of snow. The overall scene is quiet and atmospheric.

SOSNY

WILL DEAN

host

WILL DEAN
temné sosny

An aerial photograph of a dense evergreen forest covered in snow. A narrow path or road winds through the trees, and a dark-colored car is parked on the snow-covered ground. The overall scene is monochromatic, with shades of white, grey, and dark green.

temné

SOSNĚ
WILL DEAN

Brno 2019

Dark Pines

Copyright © Will Dean 2018

The moral right of Will Dean to be identified as the Author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs, and Patents Act 1988

Cover photo by Martins Vanags / Shutterstock.com

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0059-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0060-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0061-1 (Formát MobiPocket)

Pro V. P. Navždy.

1 GAVRIK, ŠVÉDSKO

Z přerostlých borovic se vynoří los — je ohromný. Půl tuny, možná víc. Dupnu na brzdu, a jak se kola zarývají do šterku, můj pick-up se začne třást. Odhrnu si vlasy stažené do culíku a zapnu naslouchadla. Ozve se znělka výrobce a pak už slyším. Los je třicet metrů ode mě a jen tak tam stojí — šedivý, chundelatý a velký jako stodola.

Motor běží naprázdno. Vzpomenu si na tátovu nehodu před dvanácti lety, na jeho auto, nebo spíš na to, co z něj zbylo, a pak udeřím pěstí do klaksonu. Jeho zvuk mi zaplaví hlavu, ale není to skutečný zvuk, ne takový, jaký byste slyšeli vy. Pro mě je zvuk zesílený plastovými spirálami za ušima. Klakson udělá, co má, a losí samec odkluše po pěšině, s varlaty visícími nízko mezi hubenýma šedivýma nohama.

Trochu zrychlím a sleduju ho, srdce mi přitom buší moc silně a moc rychle. Los dojde na prosluněný plácek o kousek dál a zastaví se. Je prehistorický, obrovský, naprosto divoký, prastarý a vyšší než můj pronajatý pick-up. Znovu šlápnu na brzdu a zatroubím, ale to ho nevyděsí. Už jsem zadýchaná a na čele se mi leskne pot. V autě není dost vzduchu. Není tu policie a přede mnou ani za mnou se neobjevily žádné reflektory.

Srst, která pokrývá jeho parohy, se ve slunci zaleskne a zvíře ke mně otočí svou těžkou hlavu. Změní svůj postoj. Utgardský les kolem mě potemní, los dupne kopytem a prolomí tenkou vrstvu ledu ve výmolu v cestě. Světla auta zachytí cákanec špinavé vody dopadající losovi na srst; pak se zvíře podívá přímo na mě, skloní hlavu a vyrazí.

Odbřzdím, zařadím zpátečku a tlustou gumovou podrážkou prudce dupnu na plyn. Můj vlastní křik zní jako z jiného světa.

Auto začne couvat a vytvoří mezi mnou a losím samcem jasný prostor — mezi mou a jeho tváří, mezi mým protrhaným obočím a jeho parohy tvrdými jako kámen.

Z kapsy vytáhnu telefon a položím si ho do klína, přestože každý ví, že v Utgardském lese není signál. Oči mi těkají mezi čelním sklem a zpětným zrcátkem. Snažím se dívat současně dopředu i dozadu a zdá se mi, že jsem v lese zahlédla záblesk pohybu, možná člověka, ale hned zmizí. Tohle všechno je moje vina. Nikdy jsem za tím losem neměla jezdit. Skrz jeho parohy vidím tmavou oblohu a někde ve svém nitru se obrátím na tátu. Přejíždím výmoly a spadané větve a losí černé oči se pořád lesknou v reflektorech. Couvám třicetikilometrovou rychlostí. Telefon mi spadne z klína a zarachotí někde mezi pedály. Zrychlím. Světlo slábne a los míří pořád přímo na mě. Levá pneumatika se zachytí o okraj příkopu a musím strhnout volant, abych se udržela na silnici. A vtom se parohy dotknou nárazníku a do uší mi pronikne skřípění kovu. Nic nevidím. Cítím, jak se mi do stehna zaboří tyčinka pomády na rty, a hned nato se ve zpětných zrcátkách zablesknou cizí světla.

V dálce za mnou se objeví nákladák nebo traktor a jede přímo ke mně. Z toho pohledu bych měla mít radost, ale nemám. Cesta je dost široká jen pro jednoho z nás. Parohy se znovu otřou o kapotu auta, až z toho skřípění svařím obličej. V puse mám sucho a ve svetru je mi horko. Couvám vstříc srážce a před sebou mám losa.

A v tu chvíli zaslechnu výstřel.

Los vyrazí ke stromům, přeskočí příkop a zmizí ve tmě lesa. Poslední věc, kterou vidím, než ho znovu pohltní Utgardský les, jsou jeho zadní nohy.

Potí se mi dlaně a volant je na omak vlhký a kluzký.

Zastavím, ale motor nechám běžet. Vozidlo za mnou, nejspíš čtyřkolka, kterou používají lovci k odtahování čerstvě zabitých zvířat, odbočilo mezi borovice.

„Dýchej,“ říkám sama sobě. „Dýchej.“

Zachránil mě výstřel z pušky hned první den lovecké sezony losů. Před třemi lety v Londýně by ten zvuk popisovali na titulních stranách novin a udělal by se kolem toho rozruch. Teď a tady ve Värmlandu, v tomhle životě, je to normální. Dokonce bezpečné.

Když si přetahuju svetr přes hlavu, zamotá se do bezpečnostního pásu. Než se mi ho podaří uvolnit, chvilku s ním zápasím, je mi horko a jsem rozčilená. Prameny mých jemných blondatých vlasů jsou nabitě statickou elektřinou z vlny a poletují ve vzduchu.

Zařadím a vyrazím vpřed. Ne tak rychle jako předtím a rozhodně ne tak rychle, jak bych chtěla, ale opatrně; mám zapnutá dálková světla a očima bloudím po temných místech po stranách pick-upu. A pak se vůz přehoupne nahoru na asfaltovou silnici a jedu zpátky do Gavriku. Na E16 je pořád zácpa, ale rozhodnu se na dálnici zůstat. Už žádné zkratky. Už žádné souběžné lesní cesty.

Mám hlad, jsem unavená a hladina adrenalinu v krvi mi začíná klesat. Mám třicet dva hodin na to, abych napsala osm hlavních článků, než půjdeme ve čtvrtek večer do tisku. Přepnu na potkávací světla a v uších mi pořád zní zvuk parohů škrábajících po kapotě. Projedu kolem značky oznamující začátek Gavriku a podél cesty se objeví pouliční lampy. Civilizace se postupně vrací. Nejdřív to jsou reflexní odrazky na silnici a středová čára a teď veřejné osvětlení. Podělané neosvětlené lesy at se drží daleko ode mě. Já chci chodníky a kavárny a kina a fast foody a knihovny a bary a parkovací hodiny. Chci předvídatelnost a chci umělost.

Projedu mezi drive-thru u McDonaldu a supermarketem ICA Maxi a zamířím na Storgatan, hlavní ulici. Pulz se mi zpomaluje, ale v hlavě se mi pořád vrací tátova nehoda. A to jsem u ní ani nebyla. Moje vzpomínky jsou lži a jejich obrazy se během

let ustálily. Jedu dál. V pozadí se jako věže katedrály tyčí dva stejné komíny továrny na lékořici. Obchody zavírají, zaměstnanci si navzájem co nejrychleji přejí dobrou noc a pak se se zvednutými límcí rozejdou ke svým volvům, ke svým domovům a vyhřívaným podlahám a velkým televizím.

Parkovací místo mám označené svým jménem, ale vůbec to není nutné. Parkovacích ploch má město nadbytek. Je připravené na budoucnost, ale nikdo neví, jestli a kdy ta budoucnost — taková, ve které se Gavrik rozroste o padesát procent — nastane. Proč by k tomu mělo dojít? Ti, kdo tu vyrostou, odejdou. Ti, kdo město navštíví, se sem už nevrátí.

Zamknu pick-up a otevřu dveře budovy *Gavrik Posten*, městských novin a svého pracoviště. Týdenní náklad: šest tisíc výtisků. Nečekala jsem, že skončím tady, ale stalo se. Byla jsem na pohovorech ve čtyřech slušných novinách v okruhu tří hodin od mámy a dostala jsem čtyři nabídky. Matka žije v Karlstadu a její rodina sestává jen z mé maličkosti, takže když onemocněla, přestěhovala jsem se z Londýna zpátky. Není to jednoduché, ona není jednoduchá. Jenže je to moje máma. Z Gavriku je to do Karlstadu blízko, ale ne příliš blízko, a od Lenu, poloviční Nigerijky a šéfredaktorky *Postenu*, se můžu učit. Recepce se skládá ze dvou židlí, zaprášené kytky v plastovém květináči a přepážky s měděným zvonkem a krabičkou na drobné.

Lars, náš ostřílený reportér na částečný úvazek, tu není. Nadzvednu přepážku — prkno z borového dřeva na vrzajícím pantu — a pověsím si kabát. Prsty se mi pořád třesou. Skopnu z nohou kanady a vezmu si prezůvky. V přední kanceláři jsou dva stoly, jeden můj a jeden Larsův. Vzadu jsou další dvě kanceláře, jedna pro Lenu a jedna pro Nilse, mého kolegu s mozkiem o velikosti hrášku, který má na starost reklamy. Naše redakce je celkem vzato hrozná díra, ale každý pátek se nám podaří vydat vcelku slušné obecní noviny.

V Gavriku žít nechci. Ale žiju. Máma mě potřebuje, i když nikdy nic takového neřekla, to ani omylem. Má to už i v kostech a krvi, a dokud můžu dělat i maličkosti, jako třeba donést jí krém na ruce, který má tak ráda a který voní po růžích, předčítat jí z jejích oblíbených kuchařek, když už ji to teď samotnou tolik unavuje, nebo jí koupit čerstvé skořicové šneky, tak to dělat budu. Nejsem v tom moc dobrá. Tyhle věci mi nejdou přirozeně, stejně jako nikdy nešly přirozeně ani jí. Ale dělám, co můžu. A pak se jednoho dne, jednoho smutně šťastného dne vrátím do skutečného světa, do velkoměsta — jakéhokoli, čím většího, tím líp.

„Tuva Moodysonová,“ řekne Nils a vychází ze své kanceláře. Jeho nagelované vlasy tvoří bodlinky, jako by byl teenager, a košili má tak tenkou, že mu vidím bradavky. „Co se ti stalo? Jelas domů dát si rychlovku, co?“

Posadím se a uvědomím si, že mám tričko pořád přilepené ke zpocenému tělu a vlasy rozčuchané; jejich prameny se mi lepí k obličejí a culík se rozpadá. Vypadám hrozně.

„Jen rychlá trojka,“ řeknu. „Pozvala bych tě, aby ses přidal, ale máme svou úroveň, takže...“

Trochu ho to zaskočí. Vráti se do své kanceláře, což je ve skutečnosti redakční kuchyňka. Pomalu za sebou zavře dveře.

Probudím počítač z režimu spánku a najdu články, které už jsem napsala, i ty, které mají jen titulky a osnovu. V levém naslouchadle se ozve pípnutí, upozornění na slabou baterii, první ze tří; potom se naslouchadlo vypne a mně zůstane jen deset procent sluchu, které v uchu mám.

Na antireflexním monitoru mám otevřených osm dokumentů ve Wordu, jeden přes druhý. Místní škola se rozšiřuje — vzniknou tak tři další místa pro děti a jedna nová pracovní pozice. Fasáda bytového domu nedaleko toho mého se opravuje, protože ta původní se nehodila do počasí ve Värmlandu a teď odpadáva po kusech jako strupy. Místní městská rada,

Gavrik Kommun, rozhodla, že letošní zimu bude v provozu o jeden pluh méně. Další dva farmáři budou v pohotovosti. Právě probíhá soutěž Lucia 2015 a přihlášky je nutné poslat do luteránského kostela na ulici Eriksgatan do konce měsíce. Pro celé město platí varování před klíšťaty kvůli nárůstu onemocnění lymfskou boreliózou a encefalitidou. Klíšťata brzy zmrznou, ale mírné září nám zajistilo pár týdnů v jejich společnosti navíc. Björnmossen, největší obchod se zbraněmi a náboji ve městě, bude první týden v říjnu otevřený o dvě hodiny déle než obvykle, takže lovci, kteří nemají možnost uvolnit se z práce, si i tak mohou nakoupit, co potřebují. Jednadvacátého října se bude v Munkforsu konat řemeslný jarmark. A konečně, zpráva, na které jsem pracovala dnes: zprovoznění nového bělicího zařízení v místní papírně, která je druhým největším zaměstnavatelem v okolí, hned po továrně na lékořici Grimberg.

A to jsou moje články. To je všechno. Založené na drbech, zápisech z jednání městské rady a poslouchání cizích hovorů v místní lékárně. Možná nezáživné, ale přesně tohle mí čtenáři chtějí. Kolikrát jste si z národních novin vytrhli článek a pověsili ho na ledničku? A kolikrát jste něco vystříhli z místního plátku — možná proto, že vaše dcera zabodovala v hokejovém zápase nebo se vašemu sousedovi podařilo vypěstovat nejdelší mrkev ve městě — a pověsili si to na ledničku? Mým čtenářům na podobných věcech záleží, a tím pádem na nich záleží i mně.

Lars vejde dovnitř, zvonek zacinká a můj kolega ze sebe začne odlupovat svůj stařecký kabát.

Píšu, takže si vypnu naslouchadla, abych se mohla soustředit. Tričko se mi pomalu odlepuje od kůže a já si zase začínám připadat normálně. Cítím svůj vlastní pot, ale deodorant ho z větší části překryje. Kdybych byla pořád ještě na stáži v *Guardianu*, dala bych se trochu do pořádku, ale tady ne. Nevadí. Není to důležité.

Lena otevře dveře a zůstane v nich stát. Diana Rossová v džínách a mikině. Oči má doširoka otevřené a nic neříká.

„Co je?“ zeptám se.

Rukou si zakrývá ústa. Vrtí hlavou a něco říká, ale nevidím jí na rty. Nemůžu odezírat.

„Cože?“ Šátrám po zapínání naslouchadel a zeptám se: „Co se stalo?“

Lena si odkryje tvář. „Našli tělo.“

2

„Pusťte zprávy,“ řekne Lena a ukazuje na starou televizi, která visí na zdi.

Naslouchadla se zapnou a do uší mi zahraje znělka.

„Já to věděl,“ ozve se Nils a přidá se k nám v hlavní kanceláři redakce. Vypadá nadšeně, jako školák. „Neříkal jsem to, Leno? Ty lesy jsou prokletý. Brácha tvrdí, že to tělo našli v Utgardským lese. Jeho kámoš na pohotovosti přijal hovor, co označoval nalezení těla. Neříkal jsem, že se to v těch lesích stane znova? To teda říkal.“

Pustím místní zprávy.

„Cos slyšel, Nilsí?“ zeptám se. „Co přesně říkal tvůj brácha?“

Nils se podívá na Lenu. „Myslíš, že je to zase Medúza?“ Pak se otočí ke mně. „To se stalo předtím, než jsi sem přišla, Tuvo.“ A pak se podívá na Larse. „Ve kterém roce byla Medúza?“

„Poslední tělo našli v devadesátém čtvrtém,“ řekne Lars. „Ale tohle to nebude...“ Poškrábe se na pleši. „To bylo před dvaceti lety, tohle bude jenom nějaká nehoda při lovu.“

„No jasně,“ řekne Nils. „Jenom nehoda. V Utgardským lese. To rozhodně. Můj brácha si myslí, že to tělo našli v Mossenu.“

Vezmu si kabát.

Nils se podívá na Lenu. „Ty ji necháš jet do Utgardu úplně samotnou?“

Natáhnu si kanady a kývnu na ni. „Zavolej, jestli se dozvíš detaily.“

„Vezmi si foťák,“ řekne Lena.

Samozřejmě že si sakra vezmu foťák.

„Jasně,“ přikývnu a popadnu ho z Larsova stolu, kde se nabíjí, a vykročím na temnou prázdnou ulici.

Neprší, ale vzduchem se ve vlnách táhne vlhký opar. Byl výstřel, který vyplašil mého losa, tentýž, který někoho zabil? Zachvěju se a popoběhnu k parkovišti.

Jedu třicet kilometrů rovně od města a podjedu dálnici. Utgardský les je to jediné, co vidím po pravé straně. Projedu kolem ukazatele porostlého svačcem a začnu se přibližovat vjezdu do lesa, sotva viditelné mezeře v hustém smrkovém porostu. Když jsem se vracela z papírny směrem na jih, jela jsem po kraji Utgardského lesa, abych se vyhnula zácpě, ale teď musím zajet hluboko do něj. V Rádiu Värmland přeruší lidovou písničku a oznámí, že policie uzavřela oblast Mossenu; důvodem je nalezení těla. Žádají lovce a pejskaře, aby se až do odvolání drželi od vesnice dál.

Když opustím asfaltovou silnici a odbočím na šedivou štěrkovou cestu, rádiový signál začne vypadávat. Štěrková cesta je dost široká pro dvě auta, pokud obě zajedou až na samý okraj. Je tu tma jako v hrobě, takže zapnu dálková světla a mhouřím oči do mlhy. Na jaře je les snesitelný — pokud sedíte v pick-upu. Všude kolem vás kvetou světle zelené borovice a divoké rostliny. Když jedu ve svém hiluxu, zvládám to. Teď je však říjen a jehličí borovic je tmavé a promáčené, mech hnědý a břízy opadané. Palubní deska ukazuje dva stupně nad nulou. Projíždím temnou alejí borovic vysokých jako majáky.

Rádio nepravidelně naskakuje, ale běží v něm jen předpověď počasí. Hlásí další déšť. Moje GPS ukazuje úzkou cestu, která vede na beztvary zelený prostor směrem na jih, v jehož středu bliká na displeji konec trasy. Okolo cesty je rozmístěno pět domů, takže stačí, abych našla ten, vedle kterého parkuje policejní auto. Poškrábu se na levém uchu a dotknu se naslouchadla, částečně proto, že to jinak nejde, a částečně proto, že když jsem na místech, jako je tohle, uklidňuje mě to.

Vraždy označované jako Medúza se staly dvacet let před mým příchodem. Jsou místní legendou tvořenou několika fakty,

na něž se navrstvila spousta blábolů. Tři střelby během čtyř let. Policie nikdy nikoho neobvinila a zabíjení prostě přestalo. Všechna těla se našla v lesích, všechna byla nějak znetvořená, to je všechno, co o případu vím. Místní o tom mluví neradi. A ty, kdo o tom mluvit chtějí, nemá cenu poslouchat.

Přijíždím k prvnímu stavení ve vesnici a rádio mám stále potichu zapnuté pro případ, že by náhodou hlásili něco nového. Zpomalím na deset kilometrů v hodině. Dům vypadá dost omšele. Prkna potřebují přetřít a některá okna jsou porostlá břečťanem. Jediné, co vidím, je zahrada, tlumeně osvětlená sotva funkčními solárními světly — levnými, které tady na severu trochu fungují v létě, ale v říjnu skoro vůbec. V domě se nesvítlí. Nikdo není doma. Když zrychlím a chystám se jet dál, podívám se do zrcátka a všimnu si světla, které jsem předtím neviděla, ale které není v domě. Pak však zhasne stejně rychle, jako se rozsvítilo.

Telefon mám skoro vybitý, takže si ho připojím na nabíječku přes cigaretový zapalovač v pick-upu. Z rádia se místo harmoniky ozývá banjo, ale signál je pořád slabý a slyším hodně šumu. Zpomalím. Cesta se postupně víc a víc zužuje a na obou stranách se tyčí útesy z polámané žuly a balvany nahromaděné v kupách na sobě. Borovice se sklánějí k sobě, a na některých místech se dokonce nad prostředkem cesty dotýkají a skoro ji tak uzavírají. Působí to dost zvláště.

Další dům vypadá normálně. Prosvětlují ho závěsné lustry, které visí ve všech oknech, a ozařují venkovní světla na zdech. Je to jednopodlažní švédský torp, tradiční tmavě červená chalupa. Znovu zpomalím a nechám auto jet krokem, aniž bych tlačila na plynový pedál. Zapnu stěrače, chci vyčistit přední sklo, a dívám se okénkem spolujezdce. Přes nános hmyzu vidím na příjezdové cestě volvo označené jako Taxi Gavrik. V truhlících na okně zahlédnu suché květiny, pelargonie. Zdá se mi, že v okně vidím něčí tvář, jak se dívá ven. Dětskou, nízko, ve výši

parapetu. Ale teď jsem dům přejela a blížím se ke strmému kopci. Zvýším otáčky motoru a naberu rychlost. Ztlumím vyhřívání sedaček. Cestu nedávno posypali štěrkem a můj pick-up je na ní hlasitý, zimní pneumatiky přežvykují drčené kameny a já stoupám. Nahoře se cesta prudce stočí doprava, takže zabrzdím a kola dostanou na kluzkém listí smyk.

Po obou stranách cesty je jen bažina, žádné příkopy. Pár centimetrů vyvýšená štěrková cesta vede močálem s rákosím a temnou vodou, ve které se odráží obloha.

Další dům stojí po mé pravé straně a ucítím ho dřív, než uvidím. Z kapsy vytáhnu pomádu na rty, protože je mám od topení v autě suché. Cítím oheň a kouř linoucí se ze dřeva a z nějakého důvodu mi to připadá uklidňující. Jako bych cítila domov. Tenhle dům však jako domov rozhodně nevypadá, spíš jako nějaká dílna. Ani nezpomalím, protože vevnitř vidím tváře osvětlené zářivkami. Jednopodlažní dílna, z jedné strany otevřená, uprostřed s krbem, a dva, možná tři muži v montérkách — možná to jsou tři tesaři — řezou a brousí. Vedle dílny stojí skromný domek natřený nažluto. Předě dveřmi visí na háku dva mrtví ptáci. Možná bažanti? Koroptve? Na kovové tyči je přišroubováno pět očíslovaných poštovních schránek.

Cesta se ještě víc zužuje, takže se musím soustředit, abych z ní nesjela. Příkopy na obou stranách vypadají prudce a plně. Jsou zavodněné, což je v říjnu běžné, stejně jako jezera a přehrada za městem a studny v zahradách místních obyvatel. Zdá se mi, že v dálce vidím světlo z baterky, ale pak ho zakryjí stromy.

Můj telefon je nabitý na dvaadvacet procent. Vytáhnu ho z nabíječky a hodím vedle foťáku. Přední sklo se začíná zamlžovat, takže zapnu ventilátor a pootevřu okénko. Les voní zemitě, jako hlína, když odvalíte kámen. Je cítit po stínkách a shnilých jablcích, slimácích a mokřých kobercích. Zatočím za roh a obědu spadlou březovou větev. Předě mnou svítí světla: blikající

modré majáčky na střechách tří aut a sanitky. Jsem šťastná, protože to znamená, že mě někdo ochrání. Auta mi také ukazují, kde se nachází můj budoucí článek. Jsem však vděčná i za silná světla na jejich střechách, která blikají a odrážejí se od mokrých větví borovic jako modré výbojky na diskotéce.

Zaparkuju a vypnu motor. Déšť je teď ještě silnější, takže si sundám naslouchadla a zastrčím je do kapes kabátu. Když zmoknou, přestanou fungovat a já si nové nemůžu dovolit. Každé z nich stojí můj měsíční plat. Když je nosím pod kloboukem, praská v nich a slyším ozvěnu. Vezmu si foťák a telefon, nasadím si kapuci a vystoupím na cestu. Vzduch je cítit ještě štiplavěji než předtím. Mulč. Staré listí a stojatá voda.

Dům je ve skutečnosti docela hezký. Vypadá dražší než ty předchozí, má dvě patra, velká okna a v patře je po celém obvodu domu zastřešený balkon. Nahoře je puštěná televize. V pokoji bliká obraz.

Cítím, že někdo někde mluví, ale žádný hlas neslyším a nikoho nevidím. Sáhnu si pod kapuci a nasadím si na ucho levé naslouchadlo.

„Tuvi,“ ozve se hlas z balkonu nade mnou.

Vzhlédnu.

„Docela ti to trvalo.“

Hlas patří strážmistrovi Thordu Pettersonovi, druhému nejdůležitějšímu muži v dvojčlenném gavrickém policejním sboru.

„Vždyť je to uprostřed ničeho,“ řeknu. „Můžu jít dovnitř?“

Zavrtí hlavou a usměje se. Z okapu nad jeho hlavou kape voda. Nejdřív ukáže na sebe a pak dolů na mě.

Foťák mám pořád v tašce, čekám u vchodových dveří. Balkon nade mnou mě chrání před deštěm, takže si nasadím i pravé naslouchadlo a zapnu ho.

Dveře se otevřou, ale moji pozornost upoutá něco jiného. Po mojí pravici, za domem, spatřím dva záchranáře, jak v doprovodu gavrického policejního šéfa vynášejí z lesa nosítka.

Jsou celí promočení a po kolena špinaví od bláta; opatrně našlapují přes polorozpadlou kamennou zídku a přes hustý porost ostružiní. A potom vidím dalšího. Za policejním velitelem kráčí muž v zářivě oranžové kšiltovce a v ruce nese pušku.

3

Ale není to muž, je to vysoká žena sportovní postavy s vlasy zastrčenými pod čepicí a límcem bundy zvednutým až k nosu. Vidím její řasy.

Přes tělo, které zdravotníci nesou, je natažená šedá plachta. Uprostřed ní se rýsuje tmavá skvrna nad trupem člověka, který pod plachtou leží. Skvrna se leskne. Vidím zvadlou ruku se zlatým snubním prstenem. Zvednu foťák k očím, ale policisté, Thord a velitel Björn, cestou k sanitce zavrtí hlavou. Zadní dveře sanitky jsou otevřené a zdravotníci vnesou nosítka dovnitř. Björn nastoupí za nimi, dveře se zabouchnou a sanitka odjíždí směrem k dálnici.

Žena s puškou ke mně přistoupí a potom se k ní přidá i Thord. Společně stojíme uprostřed Utgardského lesa pod stínem balkonu. Celou minutu všichni mlčíme.

„Dneska večer ti toho moc říct nemůžu, Tuvo,“ začne Thord. „Radši si zavolej zítra ráno na stanici.“

„Identifikovali jste oběť?“

„Nechme to všechno na zítra.“

Thord se otočí k ženě v čepici.

„Můžu vás odvézt domů, Frido? Myslím, že Hannes by byl rád. Prožila jste si dneska peklo a vsadím se, že tohohle počasí už máte plné zuby.“

„Já vás můžu odvézt,“ vyhrknu, hladová po informacích, stopě, zdroji, citaci. „Kde bydlíte?“

„A vy jste...?“ zeptá se Frida.

„Tuva Moodysonová. Jsem novinářka z *Postenu*. Promiňte, měla jsem se představit.“

Podá mi silnou ruku zčervenalou chladem.

„Frida Carlssonová,“ řekne. „Ten odvoz беру. Bydlím na konci cesty, je to pár kilometrů hlouběji do lesa.“

Thord na nás kývne.

„Dneska odpoledne jsem jela po silnici rovnoběžné s E16,“ říkám mu, „protože na dálnici byla zácpa, a zaslechla jsem výstřel. Bylo to kolem třetí.“

Thord si z tváře otře dešťové kapky. „Tehle týden se střílí všude. Viděla jsi někoho nebo něco?“

Zavrtím hlavou.

„Kolem třetí, říkáš?“

Přikývnu.

Pokývne hlavou a vyrazí ke svému autu s blikajícím majáčkem. Když otevře dveře u řidiče, otočí se, vzhledne a na někoho zamává.

Vykročím zpod balkonu do deště, abych zjistila, koho Thord zahlédl, ale okna jsou prázdná a na balkoně nikdo není.

„Parkuju tamhle nahoře,“ řeknu Fridě.

Doběhneme k mému pick-upu a nasedneme. Frida položí svou pušku na zadní sedadlo a já si na pažbě zbraně všimnu motivu s listy. Myslím, že to je trojlístek. Pořádně v autě zatopím a podám Fridě malý ručník, který si nechávám uprostřed palubní desky, abych jí mohla otírat kondenzovanou vlhkost na oknech.

„Komu to Thord mával?“ zeptám se.

Frida si ručníkem vysává vodu z obarvených blond vlasů a přitom se na mě podívá.

„Asi Davidovi. Je to Thordův starý kamarád. Myslím, že spolu chodili do školy. Živí se jako ghostwriter.“

Zapnu dálková světla a soustředím se na řízení.

„Je tu už jen jeden dům?“

„Ano,“ přitaká Frida. „S manželem žijeme na konci cesty.“

Cesta, dosud relativně rovná, se najednou začne kroutit, stoupat a vyhýbat se velkým balvanům a starým borovicím, kterým od kořenů vyrůstají kapradiny.

„V zimě to tu musí být paráda,“ nadhodím.

„Je to v pohodě, když máte všech pět pohromadě,“ řekne Frida a já si vzpomenu na mámu, která tenhle obrat používala taky. „Když si pořídíte pořádné oblečení a pořádné auto, tak se to dá zvládnout. Člověk musí být praktický. Není to jako ve městě.“

Za spleť větví borovic lesknoucích se deštěm spatřím její dům. Připadám si, jako bych jela rallye ve videohře, kymácíme se ze strany na stranu, kroutím volantem a objíždíme prašivky velké jako kořata. Zabočím na mýtinu a dlouhou, šterkem vysypanou příjezdovou cestu. Dům je rozlehlý a dobře osvětlený.

„To je pěkné místo,“ řeknu jí. „Takový dům jsem tady nečekala.“

„To říkají všichni.“

Na zahradě stojí vlajkový stožár a dům má světle šedou fasádu s bílými detaily. Mansardová střecha se svažuje dolů v různých úhlech. Dům je starší, ale dobře udržovaný. Venku jsou bezpečnostní světla a v každém okně se svítí, kromě jednoho v pokoji v patře.

„Myslím, že jste mě zachránila před nachlazením,“ ozve se Frida. „A abych řekla pravdu, nechci teď být sama. Můžu vám udělat kafe, než vyrazíte zpátky?“

Takovou příležitost si nechci nechat ujít.

„Jasně.“

Zaparkujeme vedle šedé dřevěné garáže s korouhvičkou na střeše a vydáme se pěšky k domu. Frida je bledá. Pick-up jsem nechala odemčený. Kolem světél na zápraží domu se honí komáři a muchničky; v tuhle roční dobu jsou ti hajzlíci velcí, vykrmení krví a přidrží, ale brzy začne sněžit a bude s nimi amen. Frida otevře vstupní dveře, zuje si boty a svlékne kabát. Já ji následuju. Zavře pušku do kovové skříňky na zbraně pod schody. Vypadá unaveně. Dům je suchý a čistý a voní leštěnkou na nábytek. Podlahy jsou parketové a teplé, podlahové topení

běží naplno. Potřebuju víc materiálu, Lena potřebuje víc materiálu. Jdu za Fridou a prohlížím si pokoje, abych si udělala obrázek o jejím světě. Takové podrobnosti jsou barvou, která vnáší do mých článků život — to mě naučila Lena. Všechno záleží na osobních detailech: jsou tu křesla, deky a police plné ohmataných romantických románů a cestovních průvodců po Španělsku a Portugalsku. Je tu i drahé stereo a krb zdobený větvičkami a březovými poleny. Všimnu si výtisku *Postenu* z minulého týdne zastrčeného pod špalky a připraveného na podpal. Potom ucítím česnek a v puse se mi začnou sbíhat sliny.

„Máte krásný domov.“

„Obvykle tu není takový pořádek. Uklízela jsem. Nikdy to není můj nepořádek, ale stejně je uklízení na mně.“

Vejdeme do kuchyně, která vypadá jako z nějakého časopisu. Není nijak rozlehlá, ale je stylová a útulná. Z lesa, kde se stala vražda, jsem se za deset minut dostala do svatyně, což mi naprosto vyhovuje. Podlaha s dlažbou mě přes vlhké ponožky hřeje; kdybych tu bydlela, topila by na mě až moc, ale teď je mi to příjemné. Cítím něco jako guláš a zakručí mi v žaludku. Je to zvuk, jako když metro vyjíždí z tunelu, ale nejsem si jistá, jestli za to mohou naslouchadla, nebo jestli slyšící lidé vnímají kručení v břiše stejně.

„Nemáte hlad?“ zeptá se mě Frida. „Já nemám vůbec chuť k jídlu, ale v troubě je dušené hovězí, které jsem v rychlosti udělala. Je ho dost pro celé gavrické hokejové mužstvo. Kdybyste si chtěla dát misku s chlebem, ráda vám naložím. Neostýchejte se.“

Maso voní úchvatně, ale mám z toho divný pocit, jíst jídlo od cizích lidí. Zvláště v den, jako je tenhle.

„Děkuju, nechci se vtírat. Ale rychlé kafe by bylo skvělé... A taky kdybych se vás mohla zeptat na pár věcí o... no, o tom, co jste dneska našla.“

„Já nevím,“ řekne omluvně a je vidět, že váhá.

Usměju se a čekám.

„Asi bych vám mohla říct, co vím,“ začne Frida a ze stanio-
lového sáčku vysype mletou kávu do french pressu. „Je to
hrozná.“

Přisedne si ke mně ke stolu s čerstvou kávou, talířkem kar-
damomových sušenek, konvičkou mléka a cukřenkou na tácu
ve vintage stylu. Na stole leží hedvábím vyložená krabička se
stříbrnými čajovými lžičkami, v krabičce na dvanáct kusů jich
je jedenáct. Hedvábná výstelka má na sobě vytištěno něco, co
vypadá jako rodinný znak, luxusní písmo, bílá na šedé.

„Ta káva voní dobře. Nevadilo by vám, kdybich si to nahrá-
vala na telefon? Špatně slyším.“ Ukážu si na uši. „A nerada bych
přišla o nějaká vaše slova.“

„Klidně, drahoušku. Do toho.“

Najednou k ní pocítím náklonnost, protože se mě neptá na
moji hluchotu nebo naslouchadla. Podá mi lžičku z krabičky
a jednu si vezme pro sebe. Vmíchám si do kávy cukr a zapnu
nahrávání na telefonu.

„Co se dnes večer stalo? Co jste našla?“

Frida sklopí pohled ke svým rukám a povzdychne si.

„Byla jsem v lese na houbách, Hannes je má moc rád. Trochu
přšelo, tak jsem si říkala, že porostou. Popadla jsem košík a...“

Odmlčí se. Kývnu na ni, aby pokračovala, a napiju se kávy.
Je vynikající.

„Mám svoje místa, kam každý rok chodím na hříby. Už jsem
jich měla v košíku docela dost, když vtom jsem něco zahlédla
u padlé břízy. Myslela jsem si, že tam někdo nechal kabát, tak
jsem k němu zamířila.“

Vzhlédne ke mně.

„Cítila jsem to.“ Usrkne si kávy. „Jako čerstvě zabitý jelen.
A tak jsem se zastavila a pak se rozběhla domů. Neměla jsem
s sebou mobil, stejně by mi tam byl nanic, a tak jsem doběhla
sem a zavolala policii. Neměla jsem ani způlky takový strach,

jaký jsem měla mít. Björn mě požádal, abych se s ním sešla u domu Davida Holmqvista.“ Odmlčí se. „To je ten ghostwriter, od jehož domu jsme právě přijely. Tak jsem si vzala manželovu pušku a šla přímo tam. Pak jsem je dovedla lesem k tomu tělu. A to je všechno.“

„Poznala jste, čím je to tělo?“

Frida zavrtí hlavou. „Asi to byl muž, ale nejsem si tím jistá. Je to prostě hrozné. Ležel tváří k zemi. Všimla jsem si jenom červené skvrny na bundě, tak jsem mu zkontrolovala pulz na krku, ale byl úplně studený. Už byl nějakou chvíli mrtvý, řekla bych.“

„Viděla jste, jestli byl zastřelený? Pobodaný? Nebo ho napadlo nějaké zvíře?“

„Krev mu prosákla přes bundu, to je všechno, co vím. Předpokládám, že se zbytkem vám pomůže policie.“

Vypnu hlasový záznamník a strčím si telefon do kapsy.

„Je mi líto, že jste to musela vidět.“

„Není to nic hezkého, ale tak to v přírodě chodí. Život a smrt, v průběhu let toho vidíte hodně. Nevím, jestli tohle byla nehoda, nebo něco jiného, ale Björn tomu určitě přijde na kloub. Björn Andersson je zatraceně dobrý policejní velitel, zeptejte se kohokoli v Gavriku. On a Hannes jsou nejlepší kamarádi už od doby, kdy byli ve vašem věku. Velitel se o svoje lidi stará — vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude.“

4

Frida mi podá kabát a ze stěny sundá rozkládací židli, abych si mohla pohodlně obout boty. Natáhne ke mně ruku s plastovou krabičkou dušeného hovězího v hnědém papírovém sáčku, a abych byla upřímná, ani moc neprotestuju, protože to bude lepší než koupené mražené jídlo ohřáté v mikrovlnce. Kromě hovězího je v sáčku ještě malý bochník chleba v plastovém uzavíratelném pytlíku do mrazáku se zeleným zavíráním a malá krabička s víčkem připevněným izolepou.

„Moc děkuju. Možná se s vámi ještě spojm, abych se vás zeptala na další podrobnosti, jestli vám to nevadí.“

„Dobře,“ řekne s úsměvem. „Myslím, že si teď dám něco pořádného k pití, potřebuju panáka. Jeďte opatrně, ano? Cesta může být v tomhle ročním období zrádná.“

Natáhnou si kapuci a vyrazím ke svému pick-upu. Skoro cítím toho Fridina „panáka“ na jazyku. Tep se mi zrychlí. Přejeď rukou po kapotě, která je ošklivě poškrábaná od losích parohů. Bude se muset přestříkat. Slyším vítr ve větvích a potom mi v naslouchadle znovu pípne upozornění na slabou baterii. Když vyjeď z mýtiny, ve zpětném zrcátku zahlédnu Fridu. Je osvětlená zezadu a mává mi na rozloučenou.

Volant je studený. Vyrazím zprostřed lesa, od Fridina domu, a cesta se mi zdá daleko kratší, než když jsme jely sem. Udržuju rychlost kolem třiceti kilometrů v hodině, a když projíždím kolem ghostwriterova domu, je tam tma. Policie i sanitka jsou pryč. Jeď dál a mímím řezbářskou dílnu. Také tma, až na doutnající oheň. Potom projedu močálem, vyjeď na vysoký kopec a minu torp, v jehož okně jsem předtím zahlédla dětskou tvář. Když se dostanu k prvnímu domu, všimnu si světla, které jsem

viděla už předtím. Vychází z karavanu zaparkovaného na zahradě. Přiblížím se k hlavní silnici a jsem ráda, že jsem temnou vesnici nechala za sebou ve zpětných zrcátkách.

Domů se dostanu před půlnocí. Nejdřív pošlu Leně e-mail a napíšu jí, co jsem viděla a co mi Frida Carlssonová právě řekla. Potom zamknu dveře, převléknu se do tepláků a bavlněné kostkované košile. Vykllopím mazlavou omáčku s masem do malého rendlíku, jediného, který mám, a postavím ho na varnou desku. Vytáhnu chleba, je to malý žitný bochníček, domácí, s prasklou kůrkou. Odtrhnu izolepu z malé krabičky, kterou mi Frida dala, a očichám její bledý obsah. Nějaká zakysaná smetana s citronem a petrželí. Když je jídlo horké, přeliju si ho do misky, vezmu si kus chleba a lžící a přesunu se na pohovku. Dneska žádné jídlo z mikrovlnky. Do obličeje mi dýchne pára s vůní masa a napětí v ramenou zmizí. Sundám si obě naslouchadla a položím je na stůl.

Ticho.

Blažené, přirozené, osobní ticho.

Naberu si večeri lžící. Je vynikající. Domáci, pomalu vařené rodinné jídlo, které chutná, jako by ho Frida Carlssonová připravovala už tisíckrát, jako by nevědomky vylepšovala svůj recept při každém novém pokusu. Když jsem vyrůstala, vařila jsem já a řekněme, že nejsem dobrá kuchařka, ale tohle je zatraceně dobré. Když maso nabírám, rozpadá se a rozplývá se mi na jazyku; mrkev je sladká jako bonbony. Namočím chleba do hnědé lepkavé omáčky, ukousnu si a cítím, jak se mi žaludek začíná plnit.

Díky jídlu se konečně uvnitř zahřeju. Už žádná díra v lesích, která se ani nedá považovat za pořádnou vesnici, jsem zpátky v Gavriku ve svém pronajatém zařízeném bytě a na své pohovce, a teď ještě tohle. Najedla jsem se a cítím se jako doma, jak jsem se tu vlastně dosud nikdy necítila. Domov mohou být pořádné noviny v Londýně nebo Chicagu, ale ne tady, ne v tomhle

Legáčkově. Ale Gavrik potřebuje, po dnešku zvlášť, slušného novináře, a to jsem já. Díky Fridinu jídlu se na chvíli všechno nezdá tak špatné. Žádná naslouchadla, žádný dešť, žádný chlad na prsou.

Vezmu si iPad a lehnu si do rozestlané postele. Na nočním stolku stojí fotka mámy a táty, z dřívějšíka, když to máma pořád ještě zvládala, když jsem si o ni nemusela dělat starosti, když jsme se ještě vzájemně nezklamaly. Podívám se na tátu, na jeho uvolněný úsměv a velké uši. Na ni se nikdy pořádně nedívám, protože je to zneklidňující. Vypadá jako já, jen se zelenýma očima. Líní novináři z mojí mámy vyrazili život a nikdy se o tom ani nedozvědí. Lži o tátovi, fámy a drby, špatné citace a sracky. Tu noc nepil, v té době už s pitím skoncoval. A tak když píšu, vždycky se soustředím na to, abych lidi nezranila, protože to se stalo mně a mámě. Kdybych ji tak teď mohla navštívit, uprostřed týdne bych ji překvapila, ale takové dny už jsou dlouho za námi. Usíná teď brzy, což je vedlejší účinek léků. Máme jenom víkendy a cítím, že to není dost. Promnu si oči a přinutím se podívat na její tvář na fotografii. Máma je důvod, proč si nedovedu představit, že bych sama měla děti.

Padnu obličejem do polštáře. Jsem příliš plná, abych se pohnula, a příliš unavená, abych si hrála na počítači; chci si prostě jen chvíli číst a potom spát. Prohlédnu si webové stránky dvou národních deníků a potom se podívám na *Wermlands Tidningen*, regionální noviny. Mají dnešní příběh, ale bez místních podrobností. Je to jenom vycpávka s popisem starých zločinů, spekulacemi a geografickými detaily. Jeden z národních deníků má v názvu Utgardského lesa překlep, což mě podráždí. Na Googlu zadám „vraždy Medúza“ a jako první se objeví heslo z Wikipedie. Tři vraždy, jak si to pamatuju. V letech 1991, 1993 a 1994. Dělník z papírny, technik a asistent manažera z místního hotelu. Tři muži, všichni po třicítce, všichni střeleni do trupu. A pak vidím, co je všechny spojuje. Název Medúza je

zavádějící a nelogický. Ve skutečnosti to sakra nedává vůbec žádný smysl, ale jak se jednou vymyslí přezdívka, už se drží.

Někdo všem těm mrtvým vyjmul oči.

Na Wikipedii tvrdí, že všem třem obětem byly po zastřelení vyňaty oči. „Čistá práce,“ citují tehdejšího okresního koronera na tiskové konferenci z devadesátého čtvrtého, k pobouření příbuzných obětí a místních radních. Nenajdu žádné fotografie těl ani jejich zranění, jsou tu jenom obrázky lesů. Otevřu si mapu vražd; oběti jsou rozmístěné po celém Utgardském lese, kilometry od sebe ve všech směrech od Mossenu, vesnice rozeseté v lese. V raných devadesátých letech policisté vyslýchali půlku města. Zatkli místního osmnáctiletého mladíka Martina Farsberga, ale neobvinili ho.

Vezmu naslouchadla, otevřu jim krytky baterií a hodím je do dózy s vysoušecími tabletami, aby přes noc vyschla. Potom si ze zásuvky nočního stolku vytáhnu svou kouzelnou hůlku. Myslím na dívku, se kterou jsem studovala v Londýně. Vyvrcholím. Zavřu oči a chystám se usnout, ale v hlavě se mi objeví obrázek muže bez očí, s bledými očními důlky prázdnými až na kost.

5

Vibrační budík v polštáři mě vzbudí v šest.

V pokoji není vzduch a musím převléct povlečení. Nasadím si naslouchadla, vstanu a otevřu okno. Studený vzduch mě udeří do tváře a zacouvám zpátky do tepla.

Můj iPad je skoro vybitý, a tak ho strčím do nabíječky a projdu si švédský tisk a televize. Většina zajímavých chatů je na sociálních sítích a hashtag #MužMeduza se začíná chytat.

Sprcha. Oblečení. Vyměnit baterii v levém naslouchadle. V průhledné hadičce spojující ušní tvarovku s přístrojem je nějaký žmolek, a tak hadičku vyjmu, fouknu do ní a umyju ji pod kohoutkem. Počkám, až uschne, a znovu si ji nasadím. Když otevřu krabici kakaových cereálií a sypu je do misky, vypadne z ní gumový netopýr a já nadskočím. Nebyl ten výstřel, který vystrašil mého včerejšího losa, pro někoho smrtelný?

Pětiminutovou cestu do kanceláře jedu autem, což je směšné, zvláště tady, kde místní všude jezdí na kole, ale později ho budu potřebovat.

Před kanceláří parkuje Lenin saab. Lena je typ šéfa, který jako první přijíždí a jako poslední odjíždí. Vejdu do redakce *Gavrik Posten* a nad hlavou mi zacinká zvonek. Zní to, jako by se rozbíjelo sklo.

„Dám Larsovi tvoji obvyklou práci, ty články do dnešní závěrky,“ říká Lena, která se objeví, jakmile vejdu do kanceláře. „Aby ses mohla soustředit na tu vraždu. Vyhovuje ti to?“

Přikývnu.

„Řekla bych, že národní deníky tu budou do oběda v plné zbroji a pak to bude luxusní cirkus, takže se do té doby snaž udělat co nejvíc.“

Přikývnu. „Dopoledne si promluvím s policií, pak se vrátím do Mossenu, abych si popovídala s ostatními obyvateli.“

„Tohle by mohlo být to, o čem jsem ti říkala,“ připomene mi Lena. „Tohle by mohla být tvoje reportáž s velkým R. Na Medúze, jestli je tohle Medúza, by ses mohla vypracovat, tak se vyhýbej problémům, měj uši našpicované a vezmi rozum do hrsti, slyšíš mě?“

Nepřemýšlí o mně jako o neslyšící, jinak by si tu poznámku o uších odpustila. Mám ji za to ráda.

„Tohle bude můj Pulitzer?“

„To by se ti líbilo, vid’?“ řekne, jednu ruku opřenou o bok. „Chceš mě tady nechat s Tydlidumem a Tydlitátem? Ještě ne, holka. Kdyby měli řeči, že jsi nasazená na Medúzu, pošli je za mnou. Budu dělat sazbu, ale kdybys mě potřebovala, jsem tu.“

Ví, proč jsem tady. Lena je oceňovaná novinářka, která se specializovala na zpronevěry a případy organizovaného zločinu na východním pobřeží Spojených států, ale potom měla tu smůlu, že se zamilovala do Johana, inženýra z vodní elektrárny z malého švédského města. Z tohohle malého švédského města. Přesto se zdá, že je tady docela spokojená, i když to nikdy neřekla.

Posadím se a všechny svoje rozpracované články pře pošlu Larsovi. Někde v márnici poblíž leží tělo. Co když má Nils pravdu a Medúza se vrátila? Nebo tu máme novou Medúzu? Co když to nové tělo nemá oči? Jak se sakra mrtvole vydávají oči? Podívám se na monitor a titulní články o nevhodných fasádách na bytových domech najednou vypadají směšně.

Zavolám na policejní stanici přes silnici od nás. Nikdo to nebere. Na telefonu mám nalepený osmihranný polštářek, který minimalizuje zpětnou vazbu, a funguje docela dobře. Mačkám tlačítko opětovného vytáčení a mezitím si na Googlu vyhledám vesnici Mossen, abych získala jména a detaily o těch pěti

domech. Tohle je na Švédsku skvělé: daňové záznamy, adresy, telefonní čísla — všechno to jsou veřejné informace.

Znovu vytočit. První dům vlastní Bengt Gustavsson, muž s karavanem. Znovu vytočit. Ve druhém domě bydlí Viggo Svensson, místní taxikář, to jméno poznávám. Třetí dům, řezbářská dílna, má jen dvě obyvatelky, Alici a Corneliu Sørlieov, mají norské příjmení. Znovu vytočit. Teď je obsazeno, snaží se dovolat někdo jiný, nějaký další pisálek s vlhkými vlasy a ranním latte se třemi dávkami kávy. Znovu vytočit. Potom David Holmqvist, ten ghostwriter. A nakonec Frida a její manžel Hannes. Znovu vytočit. Přidám si jejich telefonní čísla do seznamu kontaktů v mobilním telefonu. Znovu vytočit.

„Gavrické policejní oddělení, u telefonu Thord Petterson.“

„Ahoj, Thorde, tady Tuva. Dobré ráno. Není brzy na to, abych se tě zeptala na pár věcí?“

„Je. Velitel chce v poledne uspořádat tiskovku. Přijedou sem nějací tví kolegové z Karlstadu a ze Stockholmu. Do té doby toho nemůžu moc dělat, omlouvám se.“

„Tak jo,“ řeknu zklamaně. „Byl obětí nějaký místní muž? Znáš ho?“

„Dozvíš se o něm dost v poledne.“

Takže teď už vím, že je to „on“.

„Na internetu jsem se dočetla, že nebyla nalezena žádná puška, je to tak?“

„Tak na tohle ti neskočím, Tuvi, a nelíbí se mi, že mě zkoušíš obehrát. Běž se pěkně věnovat svojí práci a já budu dělat tu svou. Uvidíme se v poledne.“

Zavěsí.

Lars má patnáct minut zpoždění. Pro noviny je tohle nejdůležitější den v tomhle Legáčkově od roku 1994 a on si přijde o čtvrt hodinu později.

„Dneska přebíráš moje články, já se mám soustředit na tu střelbu. Všechny je máš v poště, kdyby cokoli, zeptej se Leny.“

„Věděl jsem to,“ řekne Lars s úsměvem, který odhaluje příliš dásně a jen málo zuby. „V pohodě. Starý zprávy jsou pomalý zprávy, to je moje specialita, už třicet let.“

Pověsí si kabát a rozepne boty, jako ledovec, který má zařazený neutrální. Obuje si neznačkové tenisky a zapne je na suchý zip. Pak vyrazí do Nilsovy kanceláře, vlastně redakční kuchyňky.

Přidám se k němu.

„Jaké byly ty poslední vraždy? Medúza. V devadesátých letech. Z tvého pohledu.“

Lars se otočí a plní starý překapávací na kávu vedle Nilsova kravatáckého rolodexu, otočného stojanu na vizitky.

„Chceš exkluzivní rozhovor?“

Usadím se na kraj stolu.

„Především to bylo hrozný. Malý město jako tohle přišlo o tři dobrý chlapy, a to je nejdůležitější, na co je třeba myslet, Tuvo. Tři dobrý chlapi zemřeli. Měli matky, sousedy a kamarády, a jestli si dobře vzpomínám, měli i manželky a děti. Všichni tři četli každý pátek tyhle noviny a chodili po těchhle ulicích. Bylo to smutný a pořád je to skvrna na našem městě.“

„Já vím,“ řeknu. „Ale na co se mám v příštích dnech připravit?“

„Zůstaň lidská, to je podle mě hrozně důležitý. Nech rodinu a přátele oběti, ať se k tomu vyjádří ve chvíli, kdy se na to budou cítit, a svými slovy. Netlač na ně, toho budou mít dost od národních novin a — bůh chraň — od těch pijavic z televize. Tihle paraziti mají dost lidí a rozhodující vliv. My ne. Pamatuju se, jak v devadesátých letech v Karlstadu zatahali za nitky u politiků, dokonce i u koronera. Možná z toho vytřískali sólokapra, ale my jsme přinesli místní úhel pohledu. Na to nezapomeň. My jsme ti uvnitř, my všechny známe a víme, jak jsou propojení. To taky znamená, že tady v Gavriku zůstaneme, až se všechno přežene, zatímco ti šašci ze Stockholmu se prostě jen seberou a odjedou. Oni odjedou, my zůstaneme a při

nakupování budeme potkávat rodinu oběti a parkovat vedle jejich příbuzných, a to je další důvod, proč o tomhle musíme psát správným způsobem.“

Přijde Nils a zastaví se mezi dveřmi do své kanceláře.

„Co je to tady?“ Jeho ježaté vlasy se lesknou gelem. „Myslíte, že bych se mohl dostat ke svému stolu? Někteří z nás musej pracovat.“

Zvednu se a postavím se místo něj mezi dveře, ale Lars si dál připravuje kávu svým vlastním tempem.

„Cos slyšela?“ ptá se mě Nils. „Cos zjistila?“

„Zatím nic moc. Mám podezření, že obětí je muž, ale to je asi všechno. Za chvíli jedu zpátky do Mossenu a v poledne bude naproti u policajtů show.“

„A to si říkáš profesionální novinářka,“ popíchne mě Nils, opře se ve své kožené kancelářské židli a zazubí se na mě. Pod světle žlutou košilí mu vidím řídké chlupy v kruhu kolem obou bradavek. Obrátí se na Larse. „A co ty, stará vojno? Ty víš, kdo se včera setkal se svým stvořitelem?“

Oba na Nilse zíráme.

„Ale počkejte, já jsem tady vlastně jenom ten přes reklamy. Já sem přitáhnu všechny prachy, abyste vy dva beznadějní případi dostali každé měsíc pěknou výplatu, to je všechno, o víc nejde. Já jsem jenom pitomej obchodník, co bych sakra měl vědět?“

Lars si vezme kávu a vyjde ze dveří do hlavní kanceláře.

„Mluv,“ řeknu a soustředím se na Nilsovy tenké popraskané rty.

„Freddy Malmström, aspoň se to říká. Lottin parťák na badminton bydlí vedle Malmströmových dole u běžecké trati. Freddy je fajn chlápek, učitel matiky, myslím, možná fyziky. No a včera večer nepřišel domů, víme? Šel se psem na lov, ale nedorazil domů. Ani on, ani pes. A tak bych řekl, že to musí bejt on.“

„Do prdele,“ hlesnu. „Učitel?“

„Budeš mě citovat, slečno Kapacito? Pro tebe je to na záznam, je to na záznam.“

Vyjdu ven a zaklepu na Leniny dveře. „Máš vteřinku?“

Sedí u počítače, chystá nekrology a gratulace k narozeninám do zítřejšího vydání. Symboly květin a andělíčků, které používáme pro tyhle dva typy zpráv.

„Freddy Malmström?“ zeptám se.

„Něco mi to říká. Syn Phila Malmströma?“

Upravím si hlasitost na pravém naslouchadle. „Nevím.“

„Říkalo se, že Phil Malmström tady hrával poker. Umřel několik let předtím, než jsem přišla do města, ale lidi o něm pořád mluvili. Předseda městské rady nebo tak něco, musel být dost důležitý, aby dostal místo u stolu. Ten poker skončil před lety, ale možná je Freddy jeho syn.“

„Pojeďu do Mossenu a podívám se, kdo je doma. Zeptám se místních na Freddyho a uvidím, co zjistím.“

„Kryj si záda, jasné?“

„Protože na svobodě běhá vrah? Díky, to vím.“

„Před pár lety jsem v tom lese byla s Johanem na houbách,“ řekne Lena. „Je to známé místo a v tuhle roční dobu tam chodí profesionální sběrači. Jeli jsme tam v září, bylo větší světlo než teď a nebylo tak vlhko. Jeli jsme autem až tam a pak celou cestu zpátky a ani jsme z něj nevystoupili.“

6

Displej na palubní desce ukazuje tři stupně nad nulou. Projedu mezi McDonalddem a ICA Maxi, dvěma orientačními body označujícími začátek a konec města Gavrik, a odbočím. Podjedu dálnici E16, pod nákladáky, které krmí papírnu a města dále na severu. Kolem už nejsou žádná jiná auta ani reflexní odrazky na silnici.

Obloha je bílá jako papír v tiskárně. V dálce vidím zeď smrků, která vymezuje okraj Utgardského lesa. Není tam žádný plot, stromy samy o sobě stačí.

Když dorazím k zarostlé značce ukazující směr na vesnici Mossen a zabočím doprava na šterkovou cestu, je těsně po desáté. Za denního světla to není tak divný pocit, tedy alespoň ne na téhle straně, té širší, kde se dvě protijedoucí auta vyhnou, i když těsně. Po několika kilometrech spatřím první dům ve vesnici a doufám, že pan Bengt Gustavsson, devětašedesátiletý důchodce, je doma. Dům má obložený svíslými bílými prkny, která jsou potažena něčím zeleným. Myslím, že to je pyl, ale mohla by to být i plíseň nebo hniloba. Od země šplhají výhonky břechťanu z míst mezi nerovnými betonovými dlaždicemi, z nichž některé jsou prasklé, a táhnou se nahoru po obou stranách domu. Chvilí zůstanu sedět v autě a dám si tři gumové bonbony, které mi ještě zbyly v sáčku, dva oranžové a jeden žlutý, to není špatné. Potom si strčím telefon do kapsy džínů. Ze sedadla řidiče si celé místo prohlédnu. Nikoho nevidím. Po mé levé straně visí nad vchodem do domu, porostlým břechťanem, zvonkohra. Vpravo ode mě stojí na cihlách karavan, kurník a úhledný, plotem obehnaný zeleninový záhon. Slepice vypadají, že si žijí lépe než jejich majitel. Zelenina je dokonalá

a je vidět, že se jí daří. Vepředu je kůlna nebo bouda na nářadí a budka s otvorem ve tvaru srdce ve dveřích.

Vyskočím z auta a dopadnu do bláta, které mi zacáká dolní část nohavic. Vzduch je spíš vlhký než studený a tady v lese panuje naprosté bezvětří, nefouká ani mírný vánek.

„Haló!“ zavolám. „Pane Gustavssone?“

V naslouchadlech slyším ozvěnu, a tak si upravím hlasitost. Kromě hrubého zakrácení vrány se neozve žádná odpověď, a tak přistoupím ke vstupním dveřím. Zvonkohra klidně visí, její svislé kovové trubky se ve vlhkém vzduchu ani nehnu. Napadne mě, že to je možná nějaký druh zvonku, a tak na ni zacinkám. Ten zvuk je strašlivý. Ostré cinkání a rezonující gong zaútočí na moje naslouchadla a zabolí mě v hlavě. Dveře jsou otevřené, tedy ne přímo otevřené, ale není zamčeno. Zaklepu na ně a pak do nich strčím, ale zarazí se. Podaří se mi do škvíry strčit botu, ale to je všechno. Zatlačím na dveře, jenže z druhé strany je něco těžkého, co mi je brání otevřít víc. Něco mě tlačí zpátky. Dveře jsou otevřené natolik, abych mezerou protáhla hlavu, tak se o to pokusím.

Uvnitř je šero a nesvítí žádná světla. Okna jsou tak špinavá, že by si je člověk mohl splést se stěnou. Ale vidím tam nějaké věci. Hlavu mám uvnitř a zbytek těla venku. Všude se válejí nějaké krámy. Stohy novin převázané provázkem; nejvyšší stojí u zdí, některé z nich dosahují až ke stropu jako sloupy, které ho podpírají. Uprostřed místnosti je vidět několik podlahových prken, ale jen malé části, jako kameny proplétající se chaosem.

Dveře se už nepohnou ani o kousek a nevidím, co za nimi je, a tak se vrátím k autu a vezmu si foťák. Mám trochu obavy, jestli starý pán za dveřmi nezemřel. Nebo dokonce, znáte to... Už jsem o takových příbězích psala, jak byli důchodci nalezeni celé týdny po smrti, ohnutí a vyzáblí, s hromadami pošty a reklamních letáků kolem, a sousedé si všimli divného

zápachu. Tady alespoň nic necítím, tedy kromě vlhka a prachu. Prostrčím foťák mezerou ve vstupních dveřích, zkroutím ruku a udělám snímek. Vidím, jak blesk ozářil místnost jako při bouřce, a je to ještě horší, než jsem si představovala. Je tady harampádí, které by vydalo za celé město.

Právě když vytáhnu ruku a podívám se na displej přístroje, kolem obličeje se mi mihne ruka, popadne kliku u dveří a zavře je.

Otočím se.

Mračí se na mě. Stojí až příliš blízko.

„Panebože, pan Gustavsson?“ Zůstaň v klidu, je to jen stařec. „Omlouvám se, dveře byly otevřené. Myslela jsem si... Dobrý den. Jsem Tuva Moodysonová z *Gavrik Posten*.“

Olízne si rty a podá mi ruku. Je čistá a šlachovitá, pokrytá jaterními skvrnami.

„Rád vás poznávám, Tuvo Moodysonová. Všechno jste viděla, vidíte? Dobře jste si to prohlídla, že jo? Je tam celoživotní práce, ale není to roztríděný, vůbec to není roztríděný. Třídění v domě mě teprve čeká.“

Polknu a dech se mi zklidní. Vycouvám z verandy na zahradu, abych získala trochu víc prostoru, protože veranda mi najednou připadá malá a nechci stát blízko u břechtanu ani zvonkohry pro případ, že by se rozezněla.

„Píšu článek o tom těle, které bylo včera večer nalezeno v leších. Doufala jsem, že si promluví s obyvateli vesnice a získám názor místních.“

Přikývne, ale potom se z přikývnutí stane zavrtění hlavou. Stařec má uši velké jako vepřové kotlety. Zastrčí si za ně dlouhé šedé vlasy a štípne se do špičky nosu.

„Je to hrozná věc. Netoleruju zabití žádný živý bytosti, ale předpokládám, že to už asi víte.“

Zírá na mě, jako by čekal nějakou reakci.

„Myslím, že mě znáte, nebo ne? Já vás znám, Tuvo Moodysonová.“

Vytřeštím oči, i když nechci. Myslím, že jsem ho nikdy předtím neviděla.

Odejde ke karavanu, nohy v bílých ponožkách obuté do černých sandálů, a potom vytáhne ceduli na dřevěné tyči. Aha, jasně, teď už ho poznávám. Na ceduli je barevná fotografie králíka, kterému něco píchají do očí. Bengt Gustavsson je místní aktivista za práva zvířat.

„V tomhle kraji jsem dost známej, řekl bych. Jsem na křížový výpravě, teda tak tomu říkám, a proto nemám čas roztřídit archiv v domě, aspoň zatím ne. Možná tuhle zimu. Ten archiv je důležitěj, ale pomáhat bezbrannejm zvířatům má vyšší prioritu, nemyslíte?“

Přikývnu a usměju se.

„Dáte si čaj?“

Nechci se zamračit, ale čelo se mi svraští samo.

„Ha,“ hlasitě se zasměje a podrbe se na uchu. „Nemyslel jsem tady. Bydlím zatím v karavanu, pojdte.“

Jdu za ním ke sklolaminátovému karavanu; pod ním jsou vedle cihel, na nichž stojí, zastrčené cedule a transparenty a já nakouknu na displej foťáku, co to sakra bylo za těmi dveřmi v domě. Snímek je rozostřený, ale vidím na něm hnědou koženou pohovku, na níž jsou vyrovnané komínky žlutých výtisků *National Geographic* a vydání *Greenpeace Quarterly*. Každý komínek je svázaný zahradnickým provázkem.

„Jakej si dáte?“ Gustavssonova hlava vykoukne z karavanu.

„Černý, prosím. Bez cukru.“ Piju ho s mlékem, ale jeho mléku nevěřím.

Když se podívám do stísněného karavanu, trochu se uvolním. Je tam všechno srovnané jako v kajutě námořního důstojníka. Postel je ustlaná a flísový přehoz na ní natažený tak pevně,

že by na něm šla roztočit káča. Karavan je malý, ale všechno v něm má své místo.

„Tady žiju, než protřídím ten archiv v domě. Mám to v plánu na zimu a jaro příštího roku, všechno jsou to dobrý materiály, něco z toho dokonce důležitý, jenom je to potřeba zorganizovat. Musím vymyslet nějaký systém.“

Podá mi oprýskaný bílý hrnek, z něhož stoupá pára.

„Mám to v plánu,“ řekne.

Přikývnu, usměju se a poděkuju za čaj. Potom si všimnu poloviny grapefruitu na odkapávači u dřezu. Je v něm zapíchnutý zubatý nůž. Průhledná růžová kapalina tvoří kolem ovoce loužičku jako šťáva z horkého grilovaného kuřete.

„Posaďte se,“ řekne a ukáže na jediné volné místo, propadlou kempinkovou židličku s držákem na nápoje. Sám si sedne na postel. „Tak se ptejte, já nejsem stydlivý.“

„Jak dlouho už tady žijete, pane Gustavssone?“

„Říkejte mi Bengte. Dvaadvacet let, od té doby, co jsem odešel z armády.“

Zapnu na telefonu nahrávání a postavím ho do držáku na nápoje na křesílku.

„Šestadvacet let jsem byl u armády. Byly to nejlepší roky mého života. Potom jsem přijel sem. Tohle patřilo mému strejdovi už odedávna.“

„Takže jste tady žil v devadesátých letech, když byla nalezena ta těla?“

„Bylo to tady jak v cirkuse. Když našli mladýho Karlssona, to byl ten poslední, přijelo sem v jednom dni dvaadvacet aut. Spočítal jsem je všechny, když přijížděly, i když pak odjížděly. Dvaadvacet. Slyšela jste někdy něco takovýho? A bylo to taky v říjnu, všechny ty vraždy, takže ty auta tady dost ošklivě rozjezdily cestu. Je to mokrá roční období, ale to už asi víte. Lovecká sezona, teda spíš vražedná sezona. Všechny ty pneumatiky nedělají dobře šterkové cestě, jako je tahle, nejsou na

to navržený. Museli jsme na velkú částí cesty upravit povrch. Jo, pamatuju si na ty tři těla a doufám, že se k těm starejm letům zase nevracíme. Už tak je tady všude kolem dost krveprolívání.“

„Víte, koho včera našli?“

„Nějakýho lovce,“ řekne a já si všimnu, že má celý dolní ret pokrytý opary. „Nějakýho lovce, co vyrazil zabít bytost, která nemá nabitou zbraň jako on. Nějakýho krvežíznivýho lovce, kterej netušil, co ho čeká, řekl bych.“

Usrknu čaje a všimnu si svazku mrkví v košíku, který visí od stropu karavanu.

„Pěstujete tady pěknou zeleninu.“ Tohle je součástí mé práce. Musím nějak navazovat kontakt s místními. Musím je přimět k tomu, aby mluvili.

Usměje se a olízne si rty. „Všimla jste si mýho zeleninovýho záhonu? Používám organický hnojivo, vyrábím si ho sám. Kdybych se měl někdy účastnit soutěže v Gavriku nebo Munkforsu, troufám si říct, že bych se vrátil s nejmíc trofejema, ale nechci se chlubit.“

„A co je v tom hnojivu, Bengte?“

Špičkou prstu si přejede po oparu. „To vám nemůžu říct, obchodní tajemství.“

„Dobrá,“ řeknu. „Došlo v Mossenu k nějakým změnám od těch devadesátých let? Jak se vesnice rozvíjela?“

„Tak se na to podívejme. Borovice povyroستly, jsou přes sedmdesát let starý, takže je čas těžit. Hannes a Frida vlastní většinu Utgardskýho lesa, většinu dřeva. Asi je to pro ně investice, jsou na tom ekonomicky dost dobře.“

Ta fráze mě na okamžik vrátí do Londýna, když jsem studovala na University College. Říkávala jsem, že „ten a ten je na tom ekonomicky dobře“, a lidé se na mě dívali, jako bych byla hloupá, a tak jsem jim vysvětlila, že to znamená být „bohatý“. Říkali mi, že jim ten výraz nepřipadá moc výstižný.

„Jsou tu nějakí noví obyvatelé?“ ptám se.

„Obyvatelé?“ Usměje se. „Obyvatelé je pro nás nóbl pojmenování. No, tehdy jsem tu byl já, pak Viggův táta, můj nejbližší soused, dej mu pánbůh věčný klid. Viggo jezdí s taxíkem, nejspíš jste ho tu viděla. Má kluka, kterýho mu tu a tam pohlídám, když má Viggo noční nebo dělá o víkendu. Aspoň dřív jsem ho hlídal, teď už si asi našel na pomoc někoho jinýho. Pak jsou tu sestry, ty řezbářky, už jste na ně narazila?“

Zavrtím hlavou.

„Tím líp pro vás, Tuvo. Z tý dvojice toho moc nedostanete, to je jistý. Proč se jich nezeptáte, z jakýho důvodu tak ve spěchu odjely z Norska? Od nich se hrnku čerstvýho čaje nedočkáte.“

„A co ten ghostwriter, David Holmqvist?“

„Davey tady žije celou dobu,“ řekne Bengt a prstem si odrábává ret. „V tom domě se narodil a rodiče mu umřeli, když mu bylo sedmnáct nebo osmnáct. Autonehoda, ať oba odpočívají v pokoji.“

Vrátí se mi obraz tátovy autonehody a na zdi u Bengtovy postele si všimnu krucifixu a malé rytiny u dřezu zobrazující Ježíše.

„Máte představu, kdo mohl být za ty vraždy v devadesátých letech zodpovědný, Bengte? Nějaké vlastní teorie?“

„No, hodně se toho šušká, protože lidi mluví a myslí si, že vědí, i co nevědí, zvlášť v takhle malý vesnici. Ale lidi, co o tom něco vědí, si myslí, že to udělal jeden člověk. Ty oběti měly něco společnýho, víte.“

Není to nic nového, ale snažím se předstírat zájem.

„Nebudu zabíhat do detailů, ale byly to tyhle...“ Ukáže si na oči. „A všichni byli střeleni zezadu do plic, takže bych řek, že je zabil nějaký jinej lovec.“

„Lovec?“

„Jo, což tak zhruba pokrejšvá celou místní populaci, s výjimkou mě.“

Příhodná teorie. Ale muž, který střílí lovce ve jménu práv zvířat, si nebude říkat lovec. Protestující? Ochránce?

„Víte, kdo by to mohl být?“

„No, lidi pořád mluví o Daveym, spekulují nad těma jeho knížkama a koníčkama a podobně, šíří se tu fámy o tom, co dělal jako dítě. Většina z toho jsou nesmysly, lidi žárlí a tak, znáte to, úzkoprsí lidi a blázni, co vyhledávají potíže. Ale já nevím. Je trochu jinej, to je fakt, nikdy jsem neřekl, že je normální. Je to spisovatel, stačí se kouknout na jeho ruce — jsou hladší než ty vaše. Ale lovec to není. Davey není žádněj Hannes Carlsson.“

7

Když se vrátím do Gavriku, mraky už řídnou a na továrnu na lékořici, budovu, která městu dominuje, tu a tam dopadne teplý sluneční paprsek.

Zaparkuju před redakcí a přeju ulici. Před policejní stanicí stojí několik služebních aut navíc, detektivové a specialisté z Karlstadu, ale většina aut jsou dodávky se satelity na střeších.

Tiskárnu pořadových lístků odstěhovali z recepce pryč a za stolem sedí Thord. Nebýt jeho koňských zubů, byl by hezký.

„Držel jsem ti místo, Tuvi, vepředu uprostřed.“ Zdůrazní slovo uprostřed. „Jede právě včas.“

Poděkuju mu a projdu kolem židlí přišroubovaných k podlaze až do konferenční místnosti, o níž vím, že se v ní děti učí bezpečnost na silnici a cyklistické dovednosti. Je tu narváno. Půl tuctu lidí sedí na židlích a deset dalších stojí. Kamery na stativech. Notebooky otevřené a připravené. Nikdo si mě nevšimne, protože se všichni soustředí na muže na pódiu, velitele Björna Anderssona. Björn na mě pohlédne a pak se podívá jinnam. Sáhnu do tašky a vytáhnu digitální diktafon, blok a tužku. Potom diktafon položím před Björna vedle mikrofonů stanic TV4, STV a deníku *Aftonbladet*.

Jakmile se usadím, přijde Thord a představí svého šéfa. Potom se postaví vedle něj jako voják, kterému druhý den výcviku zaveleli pohov. Björn má skládací brýle, obě pŕlky mu visí na provázku kolem krku. Zvedne si obě poloviny před oči a na nose je secvakne.

„Dámy a pánové, vítejte, děkuju vám, že jste přišli. Včera v 17.08 obdržela gavrická policejní stanice telefonát od jedné obyva-

telky obce Mossen. Volající nás informovala, že v Utgardském lese bylo nalezeno tělo, nějakých třicet kilometrů odsud. Když na místo dorazili policisté, zjistili, že se jedná o muže kolem padesátky, který utrpěl střelnou ránu. Byla také objevena puška, z níž se nestřílelo. Vyšetřování vede gavrická policie s podporou Karlstadského oddělení pro násilné trestné činy a Národního forenzního centra. Podezřelého nebo podezřelé z tohoto zločinu jsme ještě neidentifikovali. Vzhledem k povaze vyšetřování budete možná mít dotazy, na něž nebudu schopen odpovědět. To je všechno. Otázky prosím.“

V místnosti nezačnou všichni křičet jeden přes druhého, jak tomu bývá ve filmech. Není tu žádná strkanice. Do vzduchu se zvednou ruce. Někdo zavolá na velitele křestním jménem. Usměju se. *Velká chyba, chlapče*. Soustředím se na Bjørnovu zlatou kravatovou sponu — nikdy jsem ho žádnou nosit neviděla — a zvednu ruku.

„Tuvo,“ řekne a z druhé strany místnosti zablýskne fotoaparát.

„Veliteli Anderssoně, identifikovali jste zesnulého muže?“

Velitel se zhoupne na patách a podívá se na Thorda stojícího vedle. Odkáže si a přikývne.

„Oběť byla oficiálně identifikována jako Fredrik Erik Malmström. Někteří z vás pana Malmströma znali. Celá léta byl pilířem naší obce a také respektovaným učitelem na gavrickém gymnáziu. Chtěli bychom celé rodině Malmströmových vyjádřit upřímnou soustrast.“

Znovu zvednu ruku, ale Björn ukáže na někoho za mnou.

„Bylo tělo oběti nedotčené, když ho objevili?“

Björn se zamračí. „To v tuto chvíli nemohu komentovat.“

Ukáže na někoho dalšího.

„Spojujete tento případ s vraždami Medúza z devadesátých let?“

Björn si sundá brýle. „To v tuto chvíli nebudu komentovat.“

Hlas má napjatý, a i když je jeho košile, součást policejní uniformy, tmavě modrá, všimnu si, jak mu v podpaží rostou koláče potu. Postřehnu také vybledlé tetování na zápěstí: je to červené srdce nebo diamant, ale většinu z něj schovává manžeta košile.

Otázky teď následují rychle jedna za druhou.

„Kam byla oběť střelena, veliteli Anderssoně?“ ptá se muž stojící za mnou. „Jakou zbraní?“

„Máme za to, že vražednou zbraní byla puška. Právě v tuto chvíli vyšetřovatelé prohledávají les, aby ji našli. Oběť byla střelena do trupu.“

„Je pravda, že bude povolána armáda, aby vám pomohla prohledat les?“

Björn se na ženu, která otázku položila, zamračí, jako kdyby dnes ráno přiletěla z jiné planety.

„Ne,“ řekne. O vteřinu později dodá: „Terén v lese je extrémně náročný i pro nás, místní policisty. Ale ne, armádu povolávat nebudeme.“

Znovu zvednu ruku.

„Tuvo.“

„Neexistuje nějaký důkaz o tom, že se jednalo o nehodu při lovu? Byly v době vraždy v té oblasti nějaké lovecké skupiny?“

Björn si dává s odpovědí načas. Znovu sevakne brýle a usrkne si vody z plastového kelímku. Zase si všimnu jeho červeného tetování.

„V Utgardském lese byla přibližně v době incidentu lovecká skupina. Ta se však nacházela v jiném kvadrantu lesa. V současné době připouštíme všechny možnosti a vyšetřujeme všechna vodítka.“

Thord zakašle.

„Tak dobrá, teď to ukončíme, ale předtím bych chtěl apelovat na vaše čtenáře a diváky. Pokud o tomto incidentu něco víte, jakýkoli detail, bez ohledu na to, jak bezvýznamný se může zdát, neprodleně prosím kontaktujte gavrickou policii.“

Když Björn sestoupí z pódia, ozve se přívál dalších dotazů, z nichž nejhlasitější jsou: „Jedná se o sériového vraha, veliteli Anderssoně?“ a „Je bezpečné chodit do lesa?“

Thord otevře dveře do soukromé kanceláře za přepážkou a Björn jimi projde.

Jakmile odejdou, zaslechnu přes naslouchadla spoustu pípání. Vysokofrekvenční pištění. Moji kolegové závodí o to, kdo novinky pomocí tweetů oznámí jako první.

Novináři spolu tlachají, někteří mluví i na mě, ale je tu takový chaos, že nerozumím ani slovo, a tak vezmu diktafon a odejdu k přepážce a potom zpátky na ulici.

Dva lidé jdou za mnou, muž z bulvárních novin ze Stockholmu s ulíznutými černými vlasy a žena z televize s opravdu nepovedeným umělým opálením. Přes ulici parkuje taxík s nastartovaným motorem.

„Vy jste místní?“ zeptá se mě žena, když si zapaluje cigaretu, a nastaví ruku dlaní k obloze.

„Nejsem místní,“ řeknu.

„Ale děláte pro místní noviny.“

Vydechne. Výdech, zamračení a prohnání úsměv najednou.

„Poslyšte, Tuvo,“ řekne muž a očekává, že mě ohromí, když si z tiskové konference zapamatoval moje jméno. „Kde je tu nějaký dobrý podnik, kde se dá najíst? A...“ Projede kolem nás nákladák. „...ten nejlepší?“

Odezírala bych mu ze rtů, ale přes jeho vousy, které by potřebauly zkrátit, mu nevidím dobře na rty.

„Cože? Nejlepší co?“

„Hotel,“ řekne. „Kde nebude moc nacpáno, ale budou tam hezké pokoje a dobré jídlo.“

Uvnitř se zasměju a smích probublá na povrch.

„V nabídce je pouze jeden. Když zahnete doleva, uvidíte ho. Je to tam vážně zastaralé a jídlo na úrovni pětihvězdičkové sračky.“

Ohlédne se na napůl cihlovou, napůl dřevěnou budovu zatlačenou do pozadí výjezdovou branou pro nákladáky z továrny na lékořici. Cedule hlásá Hotel Gavrik, není rozbitá ani poškozená, ale ten, kdo ji na fasádu připevňoval, tak docela netrefil střed.

„Tak teda oběd?“ zeptá se oranžová žena s bílým krkem. „Kam zajít na oběd? Na něco jednoduchého?“

„Najeďte na E16, je to první podnik napravo. Doporučuju nugety a dvojitý cheeseburger. Nejlepší jídlo ve městě. Teď, když mě omluvíte, se musím vrátit do práce. Nejspíš se ještě uvidíme.“

Ujdu deset metrů a otevřu dveře do redakce *Gavrik Posten*. Zvonek nad nimi zacinká a já vejdu dovnitř.

8

Uložím svou práci, popadnu kabát a odejdu z kanceláře. Břicho mám plné nudlí ohříváných v mikrovlnce a korejské pálivé omáčky a moje oteklé chuťové buňky jsou za tu příchut' vděčné. Během poslední hodiny jsem měla pocit, jako by mě někdo sledoval oknem z ulice, ale nikdo tam není. Jsem paranoidní. Což je pochopitelné. Lena mi na zítřejší ráno domluvila exkluzivní rozhovor se sestrou oběti. Jmenuje se Esther a Lena ji zjevně zná z hodin jógy. Už jsem se s ní potkala. V roce, kdy jsem do Legáčkova přijela, pracovala v okénku drive-thru u McDonaldu.

Mám tedy volné pole působnosti. Místní si na rozích ulic a u stánků s novinami šeptají, jsou vzrušení z toho, že sem dorazili novináři a štáby z národní televize, možná dokonce i několik oblíbených tváří. Zním hodně lidí z Gavriku a docela dobře vím, jak to tu chodí, což je plus pro mě, ale nejsem žádná novinářská celebrita. Jednoho dne se odsud dostanu a budu potřebovat portfolio, které mi zajistí schůzky. Žádné mezery v životopise. Chci reportáž, která mi otevře dveře a zajistí rychlý postup. Už jsem tady tři roky a zůstanu tak dlouho, jak mě máma bude potřebovat. Potom co jsem se sem přestěhovala, se jí udělalo trochu líp. Podle doktora jí zbývá asi rok, ale nemůžu na to ani myslet, ani jsem se s tím ještě nezačala srovnávat. Jeden rok, čtyři roční období, možná míň, na to, abych řekla všechno, co říct potřebuju, a slyšela všechno, co slyšet potřebuju.

Trvá mi celých pět minut, než se dostanu k benzinové pumpě. Načepuju plnou nádrž, koupím si čokoládovou tyčinku a malou lopatu, ale pochybuju, že mi poslouží o moc víc než jen jako

určitý pocit jistoty. Budu trávit hodně času v lese. V lese velkém jako celé jedno anglické hrabství, větším než New York City, v zatracené oblasti vnitrozemského moře. Rozloha Utgardského lesa je třicet kilometrů na osmadvacet. Ze vzduchu je to téměř šest set kilometrů čtverečních temné zeleně. Nesnáším tu rozlohu. Není potřeba, aby les byl tak velký.

Když podjíždím dálnici, zapnu si rádio, abych stihla zprávy ve tři. Jsme hned první na řadě; útržek z tiskové konference. Björnův hlas má v sobě vážnost vycházející z toho, že ho nahráli, přehráli a vysílají, vážnost, kterou neměl, když jsem seděla přímo před ním a jeho lesklou sponou na kravatě. Rozprší se, a tak pustím stěrače. Potom déšť na okamžik ustane a začnou padat kroupy. Odbočím na štěrkovou cestu do Mossenu a na můj pick-up dopadají malé bílé bomby. Když už je klepání na střechu nesnesitelné, vypnu si obě naslouchadla. A teď kroupy jenom cítím. Cítím vibrace jako sardinka lapená v plechovce, do které se střílí ze samopalů. A potom to přestane.

Minu Křečkův dům. On není Medúza, takový pocit jsem z něj neměla. Ale je možné takový pocit vůbec mít? Jedu dál, cesta se zužuje a je posypaná kroupami, které vypadají jako mentolové bonbony. Objeví se taxikářův dům. Taxík tu není. Před domem leží jasně červené a žluté dětské plastové autíčko, které je celé nakřivo a je vyšší než širší. Někdo ho zapomněl před vstupními dveřmi s drobnými dvířky otevřenými a zaborenými v blátě.

Když se blížím ke kopci, zrychlím. Toyota to zvládá bez problémů, proto jsem si ji taky půjčila. Je začátek října. Tohle ještě nic není. Abych mohla žít na místě, jako je tohle, potřebuju dobré auto. Nevládám přírodu, děsí mě, a tak potřebuju to nejlepší, co člověk vyrobil, abych se jí mohla vyhnout, případně jí projet, aniž bych jí někdy musela čelit. Takovou mám podmínku. Jestli tady mám žít, potřebuju skvělé boty, auto s náhonem na